

er dog vistnok kommet saa vidt, at de er klare over, at almindelige Lægfolks Skøn intet betyder i Retning af Kødkontrol, naar der er Tale om Sygdomme. Men selv om man nu vil mene, at Forældre har Lov til at spise, hvad de vil, og give deres Børn, hvad de vil — skønt man har da for Resten ikke Lov til at give sine Børn Gift, hvis man har Lyst dertil, eller noget i den Retning —, og selv om man gaar ud fra, at Forældrene er gode Forældre, der ikke giver deres Børn noget, der kan være skadeligt, og andet, end hvad de selv vil spise, kommer i hvert Tilfælde et helt andet Forhold i Betragtning med Hensyn til Tjenestefolk. Man kan sige, saa meget man vil, at Tjenestefolkene vil let kunne se, hvad der bliver budt dem, og at de selv vil kunne kontrollere Slagtingen, og at man i Loven om Husbond og Tyende har Bestemmelser om, at der skal ydes Tyendet en sund Kost, og det maa være tilstrækkeligt — alt dette kan man anføre, men i Virkeligheden er der ingen Forskel paa Tyendet hos en Gaardmand eller Proprietær og paa de Folk, der spiser paa Pensionat mod Betaling, thi det ene Sted erlægges Betalingen kontant af Penge, som er tjent paa en Plads udenfor Pensionatet, medens det andet Sted, hos Gaardmanden, Betalingen for Kosten erlægges i Form af et Fradrag i Lønnen til de fastsatte Udbetalingstider. I Virkeligheden burde der ingen Forskel være dér. Den store Klasse Tjenestefolk, som er henvist til Gaardmænd og Proprietærer, burde have samme Betyggelse som andre Mennesker her i Landet, de burde ikke være undtaget, blot fordi de tjener. Det er jo heller ikke nær alle Steder, at Husbonden og Madmoderen eller Herren og Fruen og Børnene, i det hele taget Familien, spiser Kød af samme Kreatur som Tjenestefolkene; de ærede Repræsentanter her vil vistnok vide fra adskillige Tilfælde, at det kan meget godt træffe, at Kosten er helt forskellig for Familien og Tyendet i en Proprietærgaard eller større Bondegård. Og een Ting er jo sikker: at det er meget sjældent, hvis man overhovedet kan paavise et saadant Tilfælde, at der i en Gaard, hvor der slagtes, kasseres et Kreatur. Der kan maaske være en enkelt Del af Kreaturet, der kan se saa mistænkelig ud, at den kasseres, men at der kasseres hele Kreaturer, som slagtes privat, er vistnok uhørt; jeg har i alt Fald aldrig hørt det, men jeg skal naturligvis ikke benægte, at det kan finde Sted. Det er vel maaske endogsaa saaledes, at det daarligste bliver slagtet til Familiens eller Gaardens eget Forbrug, medens det bedste, som man

kan faa mest for, bliver solgt. Men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det har heller ikke været min Agt at fremsætte ubehagelige Insinuationer i nogen Retning, men man har jo Lov til at gøre sig forskellige Tanker paa dette Omraade.

En anden Ting, som er meget vigtig ved en Kødkontrol, er Trikin kontrollen. Her bibeholdes omtrent det nuværende, og det nuværende er ikke godt. Der er Trikin kontrol for Orner, gamle Søer og Lossepladssvin, men i øvrigt ikke for Slagterisvin under en Vægt af 100 kg, 200 Pund. Nu er det saaledes, at adskillige eller i alt Fald nogle Købstadkommuner med offentlige Slagtehus og Kødkontrol ogsaa har obligatorisk Trikin kontrol knyttet dertil. Men den nugældende Lov om Kødkontrol af 1911 forpligter ogsaa disse Kommuner til at modtage Kødvarer andre Steder fra, selv om disse ikke er undersøgt for Trikiner. Dog er det tilladt den paagældende Kommune med Trikin kontrol selv at undersøge disse Varer, men den faar ingen Betaling derfor, og det er absolut en Fejl. Betalingen kan naturligvis, selv om den ikke er betydelig for det enkelte Svin — det drejer sig vist kun om en Snes Øre eller saadan —, blive til noget, hvis der er stærk Tilførsel udefra. I alt Fald er det en Udgift, der er uretfærdig. Heri gøres der ingen Forandring, og det er maaske et Spørgsmaal, om det foreliggende Lovforslag ikke paa et enkelt Punkt forringer den nuværende Ordning, idet man efter Lovforslaget ikke mere skal henregne Mellemgulve af Svin til Affald, hvortil de henregnes i den nuværende Lov, hvad der bevirker, at der finder en særlig Kontrol Sted af Mellemgulve af Svin. Den bortfalder altsaa, man holder sig til Bestemelsen om Søer, Orner og Lossepladssvin og til de 200 Punds Vægt.

Hvis man har lidt Kendskab til disse Forhold, kan man sige sig selv, at en saadan Trikin kontrol ikke er betryggende, og det siges for Resten ærligt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Her indrømmes det ganske aabenlyst, at praktisk talt er den foreslaaede og ogsaa den nuværende Trikin kontrol ikke tilstrækkelig betryggende. Skulde man virkelig have en betryggende Kontrol, skulde der være obligatorisk Trikin kontrol. Der kan, som alle, der har beskæftiget sig med Spørgsmaalet, ved, være Trikiner ismaa Svin, Svin, der vejer langt mindre end 200 Pund. Det har man tilstrækkelige Eksempler paa fra amerikanske indførte Skinker af meget mindre Svin, i hvilke der jævnlige kan findes Trikiner, og der er intet i Vejen for, at vi kunde faa lignende Forhold herhjemme, selv